

[Udenrigsministeren.]

hører til de teknisk og økonomisk underudviklede områder. I 1939 var der ca. 70 selvstændige stater, hvoraf 58 var medlemmer af Folkeforbundet. I dag er der 120, hvoraf 99 er medlemmer af FN. Jeg har nævnt, hvorledes vi i FN må tage standpunkt til de konflikter, der jævnlig opstår i forbindelse med disse nye landes selvstændiggørelse, og hvorledes vi i stigende grad må interessere os for deres behov for økonomisk og teknisk bistand gennem FN og andre internationale organer. Men vi har også en interesse i en direkte forbindelse med en række af disse lande. Det er nødvendigt for os at overveje, om vi bør oprette repræsentationer i de nye stater, ligesom en række førende vestlige lande har gjort. Vi har brug for regelmæssig og fyldig information om den politiske og økonomiske udvikling i de nye stater. En voksende del af vor deltagelse i FNs tekniske bistandsprogram foregår i direkte forhandling med modtagerlandene. Men ikke mindst har de nye stater interesse for os som virkefelt for danske erhverv og som markeder for vor eksport.

Det sidste fører lige over i en anden betydningsfuld ændring af udenrigstjenestens arbejdsvilkår. Før krigen bestod vor eksport i overvejende grad af landbrugets store stabelvarer. Den afsattes til de to hovedmarkeder i England og Tyskland og et mindre antal sekundære markeder i forholdsvis velorganiserede lande. I dag består henvend halvdelen af eksporten af stærkt differentierede industrivarer. Antallet af sekundære markeder er endvidere mangedoblet og omfatter en række lande, deriblandt de nye stater med politisk og økonomisk ustabile forhold og meget begrænset erfaring i udenrigshandel. Det er klart, at det er en væsentlig vanskeligere opgave at beskæftige sig med formidling af en sådan højt specialiseret eksport og at skaffe generelle oplysninger og støtte de enkelte eksportører på de nye vanskeligt tilgængelige markeder. Disse øgede krav til erhvervstjenesten er en del af forklaringen på den store vægt, udenrigskommissionen i sin betænkning har lagt på en styrkelse af denne gren af tjenesten.

Med udgangspunkt i disse nye opgaver har udenrigskommissionen stillet sit forslag

om det tjenstlige apparat, der kræves til at løse opgaverne forsvarligt og effektivt.

For så vidt angår de internationale politiske og handelspolitiske opgaver, har problemstillingen været forholdsvis enkel. Disse opgaver har simpelt hen skullet løses, og udenrigsministeriet har for længst måttet drage de organisatoriske konsekvenser af denne arbejdsbelastning. Den nødvendige udvidelse af hjemmetjenesten har måttet gennemføres ved hjælp af forskellige midlertidige nødforanstaltninger. På medhjælperniveauet har ministeriet således i mange år måttet opretholde en stab på ikke mindre end 40 sekretæraspiranter. 2 kontorchefstillinger blev bevilget på midlertidig basis i 1948 og 1950 og opretholdes stadig som midlertidige stillinger. Yderligere en kontorchefstilling og 3 assisterende afdelingschefstillinger er i de sidste 10-15 år blevet opretholdt ved at benytte adgangen til at overføre stillinger fra ude- til hjemmetjenesten. Kommissionen har nøje gennemgået forholdene, som de stiller sig i dag, og er kommet til det enstemmige resultat, at disse stillinger fortsat er nødvendige. Forslaget går derfor ud på, at de midlertidige nødløsninger afløses af fast normering af 6 stillinger i 26. lønningsklasse til de 3 assisterende afdelingschefer og de 3 kontorchefer og 24 stillinger i 19. lønningsklasse til den del af de 40 sekretæraspiranter, der ikke kan blive tjenestemandsansat ved udløbet af deres prøvetid, som tjenestemandsløvgivningen forudsætter det. Da der kun er tale om en normeringsmæssig ajourføring af samme art som den, der fandt sted i 1958 med hensyn til den øvrige centraladministration, og lønningsudgifterne allerede er blevet afholdt i en længere årrække, betyder forslaget ikke nogen merudgift.

Egentlige udvidelser af personalerammerne foreslås i det væsentlige kun med hensyn til udetjenesten, og formålet med alle udvidelserne er at styrke varetagelsen af vore eksportinteresser. Det er helt naturligt, at udvidelsesforslagene er koncentreret om den erhvervsbetonede del af tjenesten. Under presset af de nye politiske og handelspolitiske opgaver har det ikke været muligt inden for de gældende personalerammer at øge indsatsen på de øvrige arbejdsområder i helt det samme tempo.